

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Είναι γνωστό το καυστικό πνεύμα του μεγάλου γερμανού μασέτορου του περασμένου αιώνα **Hans von Bülow** παρ'ότι έχουμε μερικά χαρακτηριστικά δείγματα: Κάποτε, στο τέλος της εκτέλεσής της πρώτης συμφωνίας του **Brahms** τα χειροκροτήματα του κοινού ήτανε λίγα και χλιαρά. Ψυχαριστάτος ο **Bülow** ξαναπήρανε την μπαγκέτα στο χέρι, που μόλις την είχε άκουμπήσει στο άναλόγιό του και, γυρίζοντας προς τόν κόσμο, λέει χωρίς να δείχνει την παραμικρή ταραχή: Δέν καταλάβετε αυτή τη μουσική; τότε πρέπει να την ξανακούσετε! Και επανέλαβε δλόκληρη τη συμφωνία!

Μία άλλη φορά σε μία δοκιμή όρχήστρας σνάνδευε μία τραγουδίστρια που ή φωνή της δέν ήτανε και πολύ σωστή. Άφοι την όφρησε να τελειώσει τζ πρώτο κομμάτι γυρίζει προς την κυρία και, κάνοντάς της μία βαθειά όπόκληση, την παρακαλεί: «Έχετε την καλωσύνη, σάς παρακαλώ, να μάς δώσετε τζ δικό σας «λά» γιά να χουρδίσουμε!»

«Άλλοτε πάλι είπτε σ' Έναν έπισκέπτη που πήγε να του ζητήσει ένα αυτόγραφο: «Ξέρετε ό άνθρωπος που έχω γιά να όπογράψει τζ αυτόγραφό μου λείπει ταξίδι, αν θέλετε περάστε πάλι σε μερικές μέρες που θα γυρίσει!»

Ό Γενικός Διοικητικός Διευθυντής της Όρχήστρας του **Mounheim**, που είχε γιά λίγο καιρό μασέτορ της τόν **Bülow**, ήταν έρασιτέχνης συνθέτης. Έπειδή δέν τολμούσε να παραλέσει άπ' εύθελας τόν **Bülow** να δοκιμάσει τζ κομμάτι του, κατέσυγε σ' ένα τέγνασμα. Έβαλε, πριν άπό μία δοκιμή, μία άπό τις παρτιτούρες του έπάνω στο άναλόγιο του μασέτορ, άφοι είχε δώσει έντολή κ' είχαν μοιρασθεί στους μουσικούς και τά μέρη της όρχήστρας. Ό **Bülow** θόθανε, όπως συνήθως, άκριβέστατος, ρίχνει ματιά στην παρτιτούρα και, χωρίς να βγάλει τά λευκά του γάντια, πιάνει με τά δυο δάχτυλα κάθε χερσιού του την παρτιτούρα του Γενικού Διευθυντοδ (σά να ήτανε κανένα συχαμένο αντίκειμενο) και την άκουμπεί στο πάτωμα. Έπειτα, γαλλήνως, άναγγέλει στην όρχήστρα: «Άρχίζουμε με την **Eroica**!»

ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

Μία μέρα κάποιος νεαρός πιανίστας και συνθέτης της κακιάς ώρας, έφερε στο Ροσσίνι ένα του κομμάτι γιά πιάνο, τίτλοφορημένο: «Ρομάντσα χωρίς λόγια», και του είπτε ότι πριν τζ εκδώσει θά θελε να χι τη γνώμη του. Ό Ροσσίνι τζ πήρε, κ' άφοι τζ κοίταξε καλά-καλά, είπτε στο νεαρό: Φίλε μου, τί να σοι πώ, στόν τίτλο του κομματιού σου: «Ρομάντσα χωρίς λόγια», θά σε συμβούλευα να προσθέσεις: «... και χωρίς μουσική!»...

ΔΙΑΓΝΩΣΗ

Κάποια μέρα ό Μάγερμπερ, συνάντησε τζ Ροσσίνι κ' άρχισε να παραπονείται πώς ένιωθε τόν εαυτό του πολύ κουρασμένο. «Δέν ξέρω, άγαπητέ μου Ροσσίνι, του είπτε που ν' αποδώσω αυτήν την κόραση.—Ά, να σοι πώ εγώ, του άποκρίθηκε ό Ροσσίνι, ή κόρασή σου όφέλειται σ' ότι άκοις πολύ τη μουσική που συνθέτεις!»

ΜΕΤΡΙÓΦΡΟΣΥΝΗ

Ένας βιρτουόζος πιανίστας, γνωστός γιά τη μάνα που είχε να μιλά διαρκώς γιά τόν εαυτό του, συνάντησε μία μέρα ένα συνάδελφό του, κ' έπι δυο ώρες τόν ζλόιζε άραδιάζοντάς του τις έπιτυχίες του και τις μουσικές άρετές του. Γιά μία στιγμή όμως, κατάλαβε ότι τζ παράκαμε μιλόντας τόσο ώρα γιά τζ άτομο του, και τζ είπτε: «Μά γιά Ιβές τι έγωιστής που είμαι—τόση ώρα σε κουράζω μιλόντας άποκλειστικά γιά μένα: άς μιλήσουμε τώρα, φίλε μου, και γιά σένα.... Γιά πές μου λοιπόν, ποιές ήταν οι έντυπώσεις σου άπό τζ προχθεσινό μου ρεσιτάλ;...»

«ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ»